

เทศน์เช้า วันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๒

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต. หนองแกว อ. โพนาราม จ. ราชบุรี

เราเป็นชาวพุทธ เราแสวงหาความจริง โลกนี้ถ้ามองกันตามความจริง เห็นไหม คนเห็นความจริงตามความเป็นจริงนี้เห็นได้ยาก เห็นความจริงเป็นความปลอม เห็นของปลอมเป็นของจริง ถ้าเห็นของปลอมเป็นของจริงนี้เราเห็นไปกับเขาเพราะว่ามันเป็น ตรรกะ มันเป็นเรื่องของโลก เพราะโลกมันสมมุติกันอยู่แล้ว ความสมมุติของโลกเป็น อย่างนั้น

แต่เดิมของเราสังคมของโลกคือสังคมเกษตรกรรม จนมาถึงสังคมอุตสาหกรรม เห็นไหม สังคมอุตสาหกรรมต้องเป็นธุรกิจใช้ใหม่ ต้องการเป็นการค้ากำไร สิ่งต่างๆ เวลาทำอะไรต้องปลูกพืชเชิงเดี่ยว แต่ก่อนนั้นปลูกพืชผสมผสานเพราะเราทำด้วย แรงกาย แต่ถ้าทำด้วยแรงกายนี้เราจะปลูกพืชเชิงเดี่ยวแบบในปัจจุบันนี้ไม่ได้หรอก แต่ ในปัจจุบันนี้ปลูกพืชเชิงเดี่ยวนะ เพราะปลูกพืชผสมผสานนะเรื่องหน้าดิน เรื่องต่างๆ มัน จะผสมผสานกัน ธรรมชาติมันจะเกื้อกูลต่อกัน

แต่เวลาเราทำด้วยภาคอุตสาหกรรมนี้ปลูกพืชเชิงเดี่ยว เห็นไหม อุตสาหกรรม ต้องทำได้มาก ต้องมีของมาก ต้นทุนมันจะได้ต่ำ แต่การปลูกพืชเชิงเดี่ยวจะทำลายหน้า ดินหมด.. ในการที่เราอยู่ในโลกนี้ก็เหมือนกัน ในการประพฤติปฏิบัติ เห็นไหม เรา มา อยู่ในวัดในวา นี้มันผสมผสานกับธรรมชาติ

สิ่งที่เป็นธรรมชาติมันมีของมันอยู่เป็นสภาวะแบบนั้น ถ้าสภาวะแบบนั้นเราอยู่ ด้วยกัน เห็นไหม คูสิ คุณกกาต่างๆ มันมาอาศัยเรานี้เพราะอะไร เพราะมันไม่มีที่อยู่อาศัย ถ้าต่างคนต่างมาผสมผสานกัน ต่างคนต่างเป็นธรรมชาติต่อกัน เราไม่เบียดเบียนกัน เรา ไม่ทำลายต่อกัน นี้มันผสมผสานกัน นี้มันเป็นเรื่องของโลกนะ

แต่ในการประพฤติปฏิบัติ เวลาเราเอาจริงเอาจังของเราขึ้นมา มันก็เป็น อุดตา หิ อุดตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน นี้ผสมผสานกัน เราจะอาศัยพึ่งพาใครได้ การอาศัย พึ่งพากัน เห็นไหม เราอาศัยครูบาอาจารย์ เพื่อ! เพื่อชี้นำเรา.. นี้หมู่คณะเป็นสัปปายะ ถ้า

หมู่คณะเป็นสัปปายะนะ การประพฤติปฏิบัติเราจะให้เกียรติต่อกัน เราจะไม่ใช่ไปคลุกคลีต่อกัน

เราปรารถนาสิ่งใด เราปรารถนาความสงบสัจ ทุกคนก็ปรารถนาความสงบสัจเหมือนกัน ความสงบสัจจากภายนอกเป็นสัปปายะ หมู่คณะเป็นสัปปายะ.. นี่ความผสมผสานของโลก โลกถ้าผสมผสานกันเราจะมีโอกาส เราจะมี การประพฤติปฏิบัติของเรา แต่เวลาเราไปประพฤติปฏิบัติเราก็ต้องเอาขณะตัวเราเองให้ได้

สิ่งต่างๆ ในหัวใจ ความคิดของเราเนี่ยมันผสมผสานกัน ความดี ความชั่ว ความคิดต่างๆ มันผสมผสานกัน สิ่งที่เป็นธรรมเราเอาอะไรเป็นธรรม เราต้องคัดเลือกใจ.. นี่ความคิดของเรา ตรรกะ ความเห็นของเรา ปัญญาของเรา สิ่งต่างๆ เกิดขึ้นมา มันเกิดขึ้นมาจากอะไร มันเกิดขึ้นมาจากความเคยชิน

นี่เราย้ำคิดย้ำทำมันจะเป็นจริต มันจะเป็นนิสัย มันจะเป็นความเห็นของเรา มันจะเป็นความคิดนึกของเรา แล้วความนึกของเรานี้มันเชื่อได้ไหม ถ้ามันเชื่อไม่ได้ทำไมเราต้องมีศีลล่ะ คำว่าศีล ๕ นี่เป็นการยืนยันว่าการปฏิบัติถ้าถูกต้องคือปฏิบัติตามศีล ๕ นี้

นี่ความดีของคน เห็นไหม ความดีของใครก็ว่าตัวเองเป็นความดี แต่ความดีของเรา คุณลัทธิศาสนาต่างๆ เขามาสัตว์เพื่อเป็นอาหารก็ไม่ใช่บาปเป็นกรรม เพราะเขาถือว่าเป็นอาหารไง แต่ของเรานี้ในพุทธศาสนาเรา ปาณาติปาตา แม้แต่ทำความเจ็บช้ำน้ำใจต่อกันมันก็ปาณาฯ นี้แหละ

นี่ปาณาฯ ต้องฆ่าชีวิตให้ตร่วง.. ไซ้! ถ้าชีวิตตร่วงนะ มีความตั้งใจ มีการกระทำ สิ่งนั้นทำแล้วมันถึงขาดจากศีล แต่ถ้าศีลมันไม่ทำให้เขาตายไปนี่มันเศร้าหมอง ศีลเศร้าหมอง ศีลทะลุ ศีลต่าง ศีลพร้อย ศีลขาด ศีลมันมีตั้งเยอะเยอะ ความดำรงของศีลเป็นอย่างไร โอ๊ย.. ศีล ๕ ต้องฆ่าสัตว์มันถึงจะขาดต่อศีล ๕.. แล้วเศร้าหมองล่ะ ศีลเราเศร้าหมองไหม เราคิดถึงเจตนาจะทำอย่างนั้น แล้วเราไม่ได้ทำ ไซ้.. เราไม่ได้ทำศีลไม่ขาดหรอก แต่หัวใจเราเศร้าหมอง

นี่ใจศีลมันถึงเป็นเครื่องยืนยันสิ่งต่างๆ ว่าความดี ความดีของใคร.. ความเห็น ความเห็นของใคร ความคลุกเคล้าของใจ ใจมันมีความคลุกเคล้าของมัน เห็นไหม มัน

ผสมผสานกัน เราต้องมีจุดยืนของเรา นี่เรามีศีลธรรม.. ศีลธรรมเป็นสมบัติของมนุษย์ มนุษย์เรานี้มีหัวใจนะ เรามากันนี่โลกเขามีความสุขความศีกครื้นก้น ยิ่งวันนักขัตฤกษ์จะมีความสุข มีการรื่นเริงกัน

ในสโมสรสันนิบาตทุกดวงใจว่าแห่ว.. ในสโมสรสันนิบาตเขามีแต่ความสุขของเขา ดวงใจเขาว่าแห่ว แต่ของเราเราจะมาหาความจริงของเราไง นี่ความสงบสงัดข้างนอก มันว่าแห่วใหม่ละ แล้วจิตใจเรายืนขึ้นมาได้ใหม่ละ ถ้าจิตใจเรายืนขึ้นมาได้ เรามีจุดยืนของเราขึ้นมา สิ่งที่ผสมผสานมันปักกันอยู่ไซ้ใหม่ ให้เราเป็นหนึ่งเดียวใจ

สมาธิคือจิตตั้งมั่น จิตหนึ่งเดียว ถ้าจิตหนึ่งเดียวมันตั้งมั่นไม่ได้ ความรู้เรา หลากหลาย ความรู้เรามันขาดช่วง ความรู้เราไม่สืบต่อ ความรู้เราไม่ต่อเนื่องกัน ถ้าความรู้ต่อเนื่องกันมันจะต่อเนื่องได้อย่างไรละ มันจะต่อเนื่องเราก็ต้องมีที่เกาะของมัน ถ้ามีคำบริกรรมให้จิตมันเกาะไว้ ให้ความรู้มันสืบต่อกันไป

ดูไฟฟ้าสิ เวลาไฟฟ้ามันตก ไฟฟ้ามันขาดช่วง คุณ เครื่องใช้ไฟฟ้าชำรุดเสียหายหมดเลย.. จิตของเรา ความรู้ต่อเนื่องที่มันประคองใจเรานี้ มันประคองความรู้สึกเราอยู่นี้ มันขาดตอนของมันอยู่นี้ แล้วเราทำอย่างไร ไฟเราจะนิ่งใหม่ ไฟเราสม่าเสมอใหม่ ความรับรู้ของจิตนี้มันสม่าเสมอใหม่ ความรู้สึกมันถูกต้องใหม่ แล้วความถูกต้องมันถูกต้องได้อย่างไร

นี่เราคิดกันเอาเองนะ เราคิดว่าว่างๆ ว่างๆ อวกาศมันก็ว่าง คำว่าว่างๆ ว่างๆ นี่มันคิดได้ทั้งนั้นแหละเพราะมันเป็นสัญญาอารมณ์ มันไม่ใช่ตัวจิตหรอก ถ้ามันเป็นตัวจิตของเราละ นี่ความรู้ความเห็นมันสืบต่อเนื่องกันไป คำบริกรรมของเรานี้ปัญญาอบรมสมาธิ เห็นใหม่ ความคิด ความผสมผสานของความคิดที่มันเกิดขึ้นมาจากใจนี้มันเกิดมาจากไหน มันเกิดจากภวสวะ เกิดจากภพ

ความคิดเกิดจากไหน? ความคิดเกิดจากฐานที่ตั้งของมัน ความคิดไม่ลอยมาจากฟ้า ไม่มีชีวิต ความคิดเกิดมาจากไหน ความผสมผสานของอารมณ์ความรู้สึกมันเกิดมาจากอะไร แล้วความผสมผสานเกิดจากความรู้สึกนี่คือโลก เห็นใหม่ นี่โลกทัศน์ โลกคือหมู่สัตว์ โลกคือสัตว์ โลกคือผู้ซ่อง จิตมันซ่องมันเอง จิตมันเหยียบย่ำตัวมันเอง มันเป็นพลังงาน ทุกอย่างมันมีดีมีเลวในตัวมันเอง

เหรียญมี ๒ ด้าน หัวใจของคนก็เหมือนกัน หัวใจของคนนี้พลังงานตัวนี้ พลังงาน พระพุทธเจ้า สิ่งสัมผัสธรรมะได้คือหัวใจ สิ่งที่มีความรับรู้สึกอันนี้มันจะสัมผัสธรรมะ ได้ สิ่งที่เป็นภาชนะรองรับธรรมะได้คือความรู้สึกของใจ อย่างอื่นรับไม่ได้ ถ้าสิ่งของมันจะ รับรู้ความรู้สึกของใจ ที่มันรับรู้กับธรรมะ แล้วธรรมะมันอยู่ที่ไหนล่ะ

นี่สิ่งของมันเกิดขึ้น ความคิดที่เกิดจากใจ มันเกิดจากอวิชชา เกิดจากภวาสวะ เกิด จากภพ เราต้องทำความสงบของใจ พยายามทำความสงบของใจเพื่อเหตุใด เพื่อ กลั่นกรองว่าอะไรเป็นโลก อะไรเป็นธรรม สิ่งที่เป็นธรรมนี้ธรรมมันมาจากไหน ธรรม มาจากฟ้าไซ้ใหม่ นี่ธรรมะอยู่ในพระไตรปิฎก อยู่เฉยๆ นิพพานหล่นใส่หัวเลย นิพพาน มันมีอยู่แล้วไง เคี้ยวนิพพานมันจะครอบเรา

มันมีหัวใจอยู่แล้วมันก็มีอยู่แล้ว ถ้ามีอยู่แล้วมันก็มาหาเราไง อ้าว.. แล้วมันอยู่ที่ ไหนล่ะ? เป็นไปไม่ได้! ไม่มี! ไม่มี..

ถ้ามีนะพระพุทธเจ้าไม่ต้องมาตรัสรู้หรอกเพราะเราก็มีอยู่แล้ว ถ้านิพพานมันอยู่ กับใจอยู่แล้ว นี่เราต้องมีกันอยู่แล้ว แต่มันมีได้อย่างไรล่ะ? มันมีได้ต่อเมื่อใจ ตัวใจ ธาตุรู้ มันไม่เคยตาย พอธาตุรู้ไม่เคยตาย นี่พระโพธิสัตว์ทำไมถึงมี ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย ถ้าภพชาติแต่ละภพชาติมันขาดช่วงต่อกัน พระโพธิสัตว์ที่สร้างสมบุญญาธิการ มา มันสืบต่อบุญญาธิการกันมาอย่างไร

บุญญาธิการของพระโพธิสัตว์ที่มากเกิดเป็นมนุษย์ มาตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้า ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขยนี้มันสืบต่อกันมาอย่างไรถ้ามัน ขาดช่วงกัน.. มันไม่ขาดช่วงกัน มันสืบต่อกันมา เป็นอำนาจวาสนา เป็นบารมี เป็นพระ โพธิสัตว์ที่สืบต่อมา เห็นไหม สิ่งที่ยังสืบต่อมานี้ตัวใจที่มันมีอยู่ ถ้ามันมีอยู่นิพพานมัน อยู่ได้อย่างไรมันก็ต้องสิ้นไปสิ นิพพานมันอยู่ที่ไหนล่ะ นิพพานมัน ไม่มี!

นิพพานมันไม่มีเพราะอะไร? เพราะธรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิม ธรรมะคือสังขารธรรม สังขารธรรมนี้หรือสังขาร ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรคมีอยู่โดยดั้งเดิม แต่ใครจะรื้อค้นมันเพื่อเป็น ประโยชน์ล่ะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาตรัสรู้ตรงนี้ นี่มรรคญาณที่มันเกิดขึ้น มา พอมรรคญาณเกิดขึ้นมา เห็นไหม มะม่วงดิบ! มะม่วงนี้มันออกมาเป็นเกสร

หัวเหอ นิพพานที่ไหนมันจะหล่นใส่เท้าเราละ ไม่มีหรอก! มีแต่การกระทำขึ้นมา เราสร้างของเราขึ้นมา เรามีการกระทำของเราขึ้นมา มันถึงจะเกิดขึ้นมา

การเกิดนี้ เห็นไหม นี่ไงเวลาพระอรหันต์ไปเฝ้าพระพุทธเจ้า “ใครทรมานมา ใครเป็นคนแก้ไขมา แล้วแก้ไขมานี้เอาอะไรแก้ไขมา”

นี่ก็เหมือนกัน หลวงตาท่านบอกว่า “ถ้าหลวงปู่มันอยู่นะ ท่านจะผ่านไปเลย แต่นี่เพราะหลวงปู่มันท่านนิพพานไปแล้ว ไม่มีใครสอน”

แล้วจิตใจอย่างนี้ จิตใจของผู้ที่ประพฤติปฏิบัติเหมือนक्रमวยกับนักมวย เห็นไหม โค้ชกับนักกีฬา นักกีฬาเวลาฝึกกับโค้ชมา โค้ชที่มีความสามารถมาก โค้ชที่เขาฝึกเรามา จนเรามีทักษะที่สุดยอดเลยเราจะเชื่อโค้ชนั้นมากเลย แต่โค้ชคนอื่นมาเขาบอกว่ากิริยานี้ใช้ไม่ได้ เล่นกีฬาพักผ่อนไปอย่างนี้มันเป็นไปไม่ได้ เล่นกีฬานั่งอยู่เฉยๆ เดี่ยวมันได้คะแนนเอง มันเป็นไปไม่ได้!

ถ้านักกีฬาเจอสภาวะนั้นแล้ว นักกีฬาจะไม่ยอมเชื่อโค้ชนั้นเลย นี่พอจิตใจเคยอยู่กับหลวงปู่มันมา หลวงปู่มันท่านเคยสอนมาตลอดว่า “ควรทำอย่างนั้น ควรทำอย่างนั้น” แล้วพอเราพิจารณาไปแล้วมันเป็นอย่างนั้น

หลวงปู่มันบอก “ต้อง! คีล สมาธิ ปัญญา ต้อง! ต้อง! ต้อง! ต้องทำ! ต้องเป็น! ต้องเป็นอย่างนั้น!”

พอต้องเป็นอย่างนั้นปั๊บ! เราถึงประพฤติปฏิบัติกันมา มันเลยเชื่อมั่นมา ทีนี้พอหลวงปู่มันนิพพานไปแล้ว ใจดวงนี้มันไม่เชื่อใคร หลวงปู่มันนิพพานไปแล้ว หลวงตาบอกว่ามันอยู่ปลายเท้านี้ร้องไห้อยู่คนเดียว

“อาจารย์ของเราก็ตวงไปแล้ว จิตใจดวงนี้มันคือมัน มันไม่ฟังใครเลย แล้วต่อจากนี้มันจะฟังพาทอาศัยใคร มันจะมีใครเป็นที่พึ่งพาทอาศัย..”

นั่งเสียอกเสียใจตลอดเวลา นี่ขนาดท่านยังไม่เผาศพนะ พอเผาศพหลวงปู่มันไปแล้วถึงไปเห็นจุดและต่อม หลวงปู่มันท่านก็ล่วงไปแล้ว หลวงตาท่านก็ต้องค้นของท่านเอง เห็นไหม ท่านบอกอีก ๘ เดือนถึงที่สุดแล้วนะจิตมันย้อนกลับ

“ไอ้จุดไอ้ต่อมอยู่ไหน ก็ไอ้จุดต่อมนี้เอง ความเกิด ความคิดต่างๆ ความเห็นก็เกิด จากจุดและต่อม เกิดจากภพนี้แหละ” นี่ไงพอทำลายหมดโลกธาตุไหวหมดเลย

“ธรรมะเป็นอย่างนี้หรือ! ธรรมะเป็นอย่างนี้หรือ! ของดั้งเดิม ธรรมที่ พระพุทธเจ้าตรัสรู้เป็นอย่างนี้หรือ! เป็นอย่างนี้หรือ!”

นี่นิพพานมันมีอยู่แล้วหรือ? นิพพานมันอยู่ที่การกระทำ นิพพานมันอยู่ที่มรรค ญาณที่เข้ามาที่การกระทำ แล้วมันนิพพานจากสิ่งที่เป็นเหตุเป็นผลขึ้นมา ตั้งแต่ปุถุชน กัล ยานปุถุชน โสคาปัตติมรรค โสคาปัตติผล สกิทาคามิมรรค สกิทาคามิผล อนาคามิมรรค อนาคามิผล อรหัตตมรรค อรหัตตผล

คูสิ คุณเส้นทางการดำเนินของจิตสิ! จิตที่มันต้องดำเนินขึ้นไปเป็นแต่ละขั้นตอนขึ้นไป เส้นทางการดำเนินของมัน พัฒนาการของมันนี่มันต้องทำขนาดไหน แล้วนิพพานมันจะ หล่นมาจากฟ้ามาทับหัวนี้มันเอามาจากไหน? ไม่มี! ไม่มี!

แต่ถ้าคนเราไม่เห็นผิดเป็นถูก เห็นถูกเป็นผิด เห็นใหม่ ถ้าเห็นจริงตามความเป็นจริง เราประพฤติปฏิบัติของเราะ เราทำของเราให้จริงตามความเป็นจริง อย่าไปซีเรียส อย่าไปเครียด อย่าไปกดดันตัวเอง อานาจาสนาของคนไม่เหมือนกัน อาหารการกิน เห็นใหม่ คูสิ คนชอบอาหารแตกต่างกันหลากหลายกัน อาหารที่ถูกจริตเรา อันนั้นก็เป็นสิ่งที่เราชอบ

การประพฤติปฏิบัติ สิ่งที่ทำให้จิตใจมันมั่นคงแข็งแรงขึ้นมา เราทำตามจริตตามนิสัย แล้วผิดถูกเอาที่ผลนะ เราปฏิบัติกัน ไม่ใช่เรานั่งสมาธิก็ต้องให้ตัวแข็ง หุ่นยนต์มันดีกว่าเรานะ รูปปั้นนี่มันไม่กระดิกเลย แล้วมันได้อะไรขึ้นมาล่ะ

การนั่งสมาธิก็เพื่อให้จิตสงบ เพื่อให้จิตใจเกิดมีปัญหา การเดินจงกรมเราก็เดินจงกรมเพื่อหัวใจของเรา เราเอาหัวใจของเราะ กิริยาท่าทาง เปลือกภายนอกนี้ไม่ต้องไปเอาเป็นหลักหรอก

แต่พูดถึงโดยท่ามาตรฐาน เราจะบอกท่านั่งเป็นท่ามาตรฐาน เราก็นั่งด้วยท่านั่งมาตรฐานนี้แหละ เพราะท่านั่งมาตรฐานนี้เพื่อเอาหัวใจสงบใช่ไหม.. ผลไง เราจะบอกว่า เวลาประพฤติปฏิบัติเอาความสงบของใจ เอาผลของใจ อย่าไปติดยึดข้องมันจากสิ่งที่เป็น

รูป เสียง จากภายนอก อย่าไปติดใจมัน เสียงก็คือเสียง รูปก็คือรูป มันเป็นธรรมชาติของมันอยู่อย่างนั้น เรามาปฏิบัติกันเพื่อใจของเรา เห็นไหม

ข่าวของครูบาอาจารย์ ข่าวของใครก็สาธุ! ถ้าเป็นตามความจริงก็สาธุ! แต่ถ้าเป็นข่าวของเรา เราประสบของเรา ปัจจัตตังยังรู้เอง ยิ่งเห็นเอง ยิ่งสัมผัสเอง ยิ่งซึ่งมาก.. ปัจจัตตังนี้ใครจะตัดหัวอย่างไรมันก็เป็นจริงอยู่อย่างนี้ ถ้ามันเป็นความจริง ใครจะตัดหัว ใครจะทำอย่างไร มันก็เป็นจริงของมัน

ฉะนั้นมันเป็นปัจจัตตัง มันอยู่ในหัวใจของเรา นี่เราทำที่นี้ กิริยาภายนอกอย่าไปซีเรียส อย่าไปกดดัน ทำขยันหมั่นเพียร.. ความเพียรชอบ ความวิริยะ ความอดุสาหะ เป็นมรรคองค์หนึ่งในมรรค ๘ ความเพียรชอบ มีความเพียร มีความวิริยะ มีความอดุสาหะ คนเราจะล่วงพ้นทุกข์ด้วยความเพียร คนเราจะมีมั่งมีศรีสุขเพราะความขยันหมั่นเพียร

ความขยันหมั่นเพียร ความประหยัดมัธยัสถ์จะทำให้เราเป็นคนดี เราต้องเชื่อมัน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อย่าไปเชื่อที่ว่ามีเร่ร่อนๆ แล้วได้ผล อย่าไปเชื่อ ไม่มี! เราตั้งใจของเรา เห็นไหม นี่โลกเขามีความครึกครื้นกัน เขามีความสนุกสนานก็เป็นเรื่องของเขา แต่เราหาความจริงของเรา

เราเกิดมาเราก็เหมือนเขา เราก็มีชีวิตเหมือนกัน เขามีสมบัติเราก็มี แต่หัวใจเขาทุกข์กว่าเรา เราทุกข์กับเขาหรือเปล่าละ แล้วถ้าหัวใจเราเป็นสุขละ ถ้าหัวใจเรามีความร่มเย็นเป็นสุขละ หัวใจเรามีมาตรฐานขึ้นมาละ หัวใจมีหลักมีเกณฑ์ขึ้นมาละ อันนี้ใครเห็นกับเราละ นี่เป็นสมบัติของเรา เราหาสมบัติอันนี้เพื่อประโยชน์กับเรา เอวัง